

Bernard-Henry Lévy

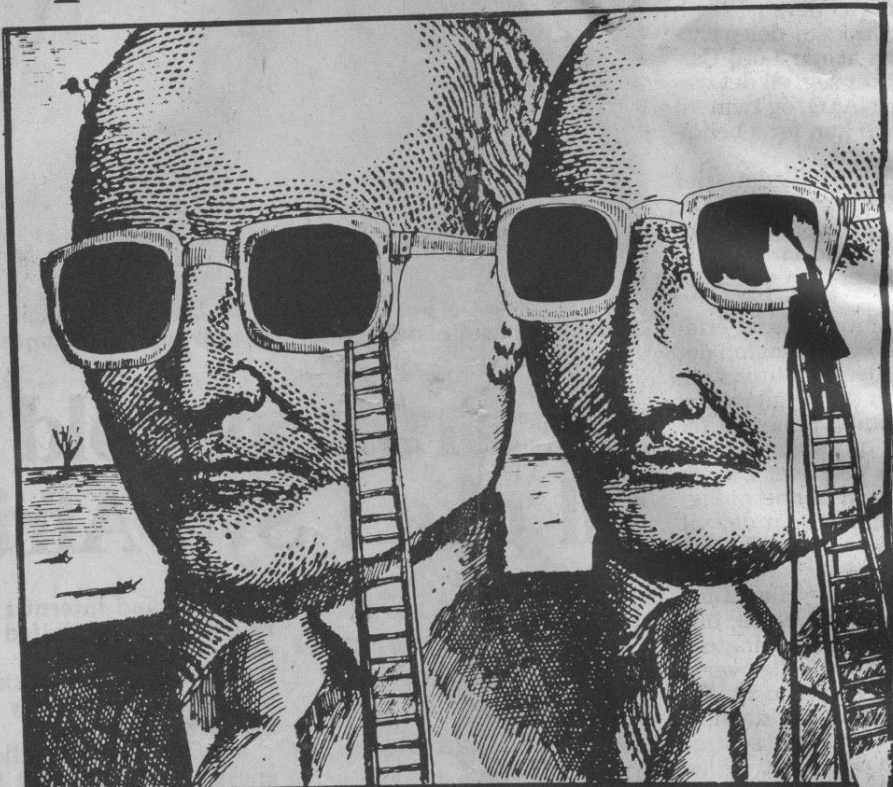
Notater om politikk

Debatten i Frankrike har gått høyt etterat innenriksminister Pasqua nedla forbud mot å utstille erotiske magasiner – og særlig homofile sådanne – i kioskene. Det ble ropt opp om censur og om vold mot ytringsfriheten. Her er Bernard-Henri Lévy kommentar.

***

Må jeg virkelig minne politiker-censorene om forskjellen mellom et moralsk forbud og et politiforbud? Mellom metafysisk skyld og juridisk kriminalisering? Må censorene minnes om at selv om kjønnslivet riktignok er «syndig» (noe det bestandig, uunngåelig og nesten per definisjon er), så har denne formen for synd selvfølgelig ingenting til felles med det domstolene vanligvis har til oppgave å ta seg av? Må vi enda en gang fortelle censorene at deres aksjon langt fra får bukt med noe «tabu», at den tvertimot bekrefter, forsterker og befestet all verdens tabuer – og at det er censorene selv som ved å nekte tabuoverskridelsen, ved å censurere den, innfører det totale kaos i publikums forestillinger og begjær? Ja, det er visst nødvendig å fortelle alt dette enda en gang. Det er visst nødvendig å begynne helt fra null igjen. Personlig orker jeg imidlertid ikke å lære byråkratene ABC'en deres – jeg orker ikke engang å forestille meg at så mye idioti fremdeles kan være mulig idag, i 1987. Bare tanken på å måtte debattere, kjempe og kanskje overbevise gir meg en uimotståelig lyst til å gi fullstendig «blaffen» og tenke på noe annet.

Det dreier seg ikke om nyfascister eller om et forsøk på å fiske til seg stemmer fra det ytterste høyre – bare om noen store tosker. Hvis jeg hadde en far som var statsråd, ville jeg ihvertfall hindre ham i å dumme seg ut midt på lyse dagen, i utøvelsen av sitt embede.

Vi må konstatere at de intellektuelle idag gjennomgår en bløt, tilsørt, nesten kvalt krise, skriver Bernard-Henri Lévy.

var de forskjellige kirkesamfunnene som kunne blande seg opp i det. Ja, akkurat; kirkesamfunnene. Skriftefedrene. Skal man forby den og den bestemte litteraturtypen eller den og den delen av pressen, forutsetter det skriftefedre av samme type som Vesten frembragte før i tiden. Men en innenriksminister er ikke noen skriftefar. Han utnevner ikke skriftefedre. Dette er et skrikende eksempel på maktmisbruk. Pasqua påstår at han er katolikk. Udmerket. Men han er tross alt ikke Pavens legat. Selv Pavens legat ville forresten ikke ha funnet på noe slikt. Jeg forteller Dem neppe noe nytt når jeg minner om at den franske kirken er svært splittet i disse spørsmålene. Svært splittet. Det fikk vi se da det var snakk om homoseksualitet. Og selv om det ikke har noe med saken å gjøre, fikk vi også se det i saken med de genetiske manipulasjonene. Kort sagt finnes det ingen skriftefedre som er blitt utnevnt av innenriksministeren. Det er ikke hans sak. Det er ikke hans område. Og det kan aldri gjentaes for ofte at en stat som vil lage regler for folks bevissthet, er en fascistisk stat. La meg få tilføye at Pasqua ikke er noen Fouché. Han er ikke noen Royer-Collard. Han har ikke engang dimensjonene til en Monsieur de Poulmier, direktøren for sinnssykeasylet i Charenton, som kom svært godt overens med Sade. En annen tid. En annen stil. Hør her: Det finnes ingen annen moral enn den verdslige, som ivaretar individenes rettigheter. Det utålelige er når det apparatet som forutsettes å skulle beskytte individene, isteden blir torturørskanet.

sakens tid, i 1930-årene eller under Algérie-krigen. Og selv om det går utover narcissismen deres, må vi konstatere at de intellektuelle idag gjennomgår en bløt, tilsøret, nesten kvalt krise.

La oss si at de er falt i unåde, for å få noe å henge tankene på. I miskreditt. En udefinert diskvalifisering, uten ord og uten virkelige grunner, som gjør at dette Frankrike som oppfant de intellektuelle, hevet dem til skyene eller trakk dem i sølen, men bestandig med lidenskap, for første gang ikke lenger vet hva det skal gjøre med dem eller mene om dem. Hvis de tier, befaler Frankrike dem å snakke. Snakker de, blir de befalt å tie. Tier de igjen (for å arbeide, for eksempel), oppfatter Frankrike de intellektuelles taushet som et utålelig svik. De intellektuelle har opplevet svarte år før. De har utkjempet langt mere dramatiske slag. Men aldri har de opplevet en slik følelse av *uvirkelighet*.